

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week in *Mijn weekblad* maar weer een paar herinneringen aan mijn grote liefde en aan die zonnige herfst van meer dan 65 jaar geleden.

17 oktober 1946

Vandaag (17 oktober) hadden Greetje en ik ons 65-jarig huwelijk moeten vieren. Helaas heeft mijn geliefde dat net niet gehaald door haar overlijden in maart van dit jaar. Ik vier en herdenk dus in m'n eentje. Ik haal onze trouwfoto maar weer eens tevoorschijn. Gemaakt door een straatfotograaf toen wij naar het stadhuis wandelden. Het ziet er niet uit! Vooral die bruidegom, een karikatuur van een journalist. Geen koetsjes, geen bruidsjurk, zelfs geen trouwringen, We hadden bijna niets en het weinige geld dat we hadden wilden we besteden aan een huwelijksreis van een week. Met een vliegtuig naar Maastricht (dat kon

toen), met de trein naar Schin op Geul en daar afgestapt in het eerste pension dat we tegenkwamen. Het werd een onvergetelijke week ondanks de hevig krakende veren van ons eerste tweepersonsbed. Ik heb die week later nog eens bezongen in een liedje dat ik voor de radio zong.

*Toen de zon scheen in oktober
en de wind was nog niet guur
en het goud lag op het lover
en de hemel was azuur,
toen reden wij naar de ambtenaar
en werden samen een echtelijk paar
en na de bruiloft verdwenen wij
naar een plek vol bossen en hei.*

Een bijzonder verjaarscadeau

Op 21 juli 1944 vierde ik mijn negentiende verjaardag als onderduiker bij haar die ooit mijn echtgenote zou worden. Ze gaf mij een gedichtenbundel van Herman Gorter. Feitelijk was dat in die tijd een verboden boek, maar de boekhandel van de Arbeiderspers, waar Greetje werkte, had nog wel wat onder de toonbank. Van Gorter is het versje over de liefde dat ik nog altijd een van de mooiste vind die hierover zijn geschreven.:

*Zie je ik hou van je,
ik vin je zo lief en zo licht-
je ogen zijn zo vol licht,
ik hou van je, ik hou van je.
En je neus en je mond en je haar
en je ogen en je hals waar
je kraagje zit en je oor
met je haar er voor.
Zie je ik wou graag zijn
jou, maar het kan niet zijn,
het licht is om je, je bent
nu toch wat je eenmaal bent.
O ja, ik hou van je,
ik hou zo vrees'lijk van je,
ik wou het helemaal zeggen -
Maar ik kan het toch niet zeggen.
(Herman Gorter, *Verzen*, 1890)*